

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **R. P.**, bytem, zast. obecným zmocněncem P. K. , nar., trvale bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. JMK 121058/2014, sp. zn. S-JMK 121058/2014/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, vydané dne 13. 1. 2015, č. j. JMK 121058/2014, sp. zn. S-JMK 121058/2014/ODOS/Ib, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 14.292 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám obecného zmocněnce P. K., bytem

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, vydané dne 13. 1. 2015, č. j. JMK 121058/2014, sp. zn. S-JMK 121058/2014/ODOS/Ib (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy (dále jen

správní orgán prvního stupně), vydané dne 7. 7. 2014, č. j. DOP/Dp-121/ 2014/, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

I. Obsah žaloby

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť činí sporným tvrzení žalovaného, že dne 25. 6. 2014 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce zastává názor, že k jednání předvolán nebyl. Žalobce uvádí, že správní orgán prvního stupně v podaném odporu požádal o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu X. Zmocněnci žalobce žádné předvolání na elektronickou adresu X doručeno nebylo. Žalobce navrhl soudu, aby ve věci nařídil jednání, ve kterém žalobce předloží důkaz o tom, že předvolání a další písemnosti (výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí, výzva k doplnění odvolání) vypravil zástupci žalobce na elektronickou adresu k doručení. Nezákonost dále žalobce spatřuje v tom, že zástupci žalobce nebylo doručeno poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Na základě telefonátu ze strany správního orgánu prvního stupně (rozhodnutí zaslané poštou zmocněnci žalobce doručeno nebylo) podal zástupce žalobce blanketní odvolání do neznámého rozhodnutí a správní orgán požádal o doručení rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění blanketního odvolání nevyzval.

Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požaduje náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014 - 72, z něhož vyplývá, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný, byť tak učinil, nebyl povinen akceptovat přednostní doručování na uvedenou e-mailovou adresu za předpokladu, že toto doručování nemůže přispět k urychlení řízení. Tato skutečnost je zřejmá jak správnímu orgánu prvního stupně, tak i žalovanému z rozhodovací praxe, kdy zmocněnec P. K. opakovaně vystupuje v řízeních o dopravních přestupcích. P. K. vždy volí procesní strategii zdržování či znemožňování doručování písemností, což žalovaný hodnotí jako procesní strategii ryze účelovou a obstrukční s ohledem na zneužití ust. § 19 odst. 8 správního řádu, neboť takový postup nepřispívá k urychlení řízení.

Dle žalovaného byl žalobce o možnosti seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen v předvolání ze dne 6. 5. 2014. K doplnění odvolání byl žalobce vyzván dne 6. 8. 2014 a následně dne 12. 9. 2012.

III. Řízení před krajským soudem

Dne 20. 7. 2016 v 10:30 hod bylo ve věci nařízeno soudní jednání. P. K. , nar., trvale bytem, soudu předložil plnou moc, která mu byla dne 19. 7. 2016 udělena žalobcem (dříve žalobce zastoupen advokátem JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4).

Zástupce žalobce souhlasil s tím, jak soud konstatoval otázku komunikace mezi zmocněncem žalobce a správním orgánem, pouze uvedl, že pokud jde o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto bylo doručováno na adresu [X](#) a odpověď správnímu orgánu přišla z této adresy. Zástupce žalobce trval na tom, že ve správním řízení nebylo doručováno zákonným způsobem.

Zástupce žalovaného se odvolal na obsah písemného vyjádření k žalobě a dodal, že je pravdou, že správní orgán nedoručoval v tomto případě v souladu se správním řádem, ovšem jen z toho důvodu, jak uvedl v písemném vyjádření, kdy doručování zmocněnci žalobce na jím uvedenou e-mailovou adresu nikdy nepřispělo k urychlení řízení. Naopak měl žalovaný za to, že se jednalo o zdržovací taktiku jak v tomto případě, tak i v desítkách dalších.

K závěru zástupce žalobce poukázal na to, že první podání, kdy správní orgán doručoval zmocněnci žalobce na správnou e-mailovou adresu, byla až žádost o doplnění odvolání. Pokud žalovaný poukazuje na zdržovací taktiku zmocněnce žalobce, zde zmocněnec uvedl, že odpovědět na doručování písemností je povinností účastníka řízení pouze v případech uvedených v § 19 odst. 4 správního řádu. K tomu zástupce žalobce uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 308/2015 - 38. Dále se pak odvolal na rozsudek Krajského soudu ve věci sp. zn. 33 A 9/2015. V této věci dospěl soud k závěru, že není absolutní povinností správního orgánu doručovat na sdělenou e-mailovou adresu, pokud však správní orgán tak rozhodne, musí tuto skutečnost účastníkovi řízení sdělit. Stejně stanovisko zastává i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 60/2015 - 39. V posuzovaném případě však tak správní orgán prvního stupně nepostupoval.

Zástupce žalovaného podotkl, že se ze strany zástupce žalobce jedná o obstrukční jednání s účelem dosáhnout toho, aby uplynula prekluzivní lhůta a žalobce nemohl být za přestupkové jednání potrestán.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko – Vyškov, doprání inspektorát, ze dne 28. 2. 2014, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 26. 2. 2014, Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Blansko – Vyškov, doprání inspektorát, ze dne 28. 2. 2014, dále ověřovací list č. ze dne 20. 11. 2013 vydaný Českým metrologickým institutem, Okružní 31, Brno, z něhož vyplývá, že silniční laserový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platností od 20. 11. 2013 do 19. 11. 2014, záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 26. 2. 2014, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky s naměřenou rychlostí 83 km/h, videozáznam z přestupku a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 4 záznamy o

přestupcích
od 20. 2. 2010 do 11. 1. 2011.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 24. 3. 2014 byl žalobci doručen příkaz vydaný správním orgánem prvního stupně 21. 3. 2014, jímž by žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Žalobci byla za přestupek uložena sankce dle ust. § 11 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), v souladu s ust. § 13 odst. 2 cit. zák. ve formě pokuty ve výši 3.000 Kč.

Dne 27. 3. 2014 zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně odpor proti příkazu. V podaném odporu zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu [X](#).

Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 31. 3. 2014 doručena plná moc, kterou žalobce dne 27. 3. 2014 udělil P. K., nar., trvale bytem

Ústní jednání bylo nařízeno na den 25. 6. 2014 v 09:00 hod. Správní orgán prvního stupně zaslal předvolání zmocněnci žalobce dne 6. 5. 2014 na e-mailovou adresu X. Zmocněnci bylo dále doručováno na adresu pro doručování a na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Vzhledem k tomu, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 9. 5. 2014, byla písemnost doručena fikcí dne 19. 5. 2014.

K ústnímu jednání se žalobce, resp. zmocněnec žalobce nedostavil bez řádné omluvy, proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Při jednání byly provedeny tyto důkazy: policejní oznámení přestupku, oznámení o přestupku sepsané na místě, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče, fotodokumentace přestupku, videozáznam přestupku a ověřovací list měřicího zařízení.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 7. 2014 bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 18 odst. 4 cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 26. 2. 2014 v 07:59 hod. řídil osobní automobil, registrační značky a v obci Žďárná, okres Blansko, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, naměřena rychlost 83 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 80 km/h.

Žalobci byla dle ust. § 12 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zasíláno na doručovací adresu zmocněnce žalobce, kdy toto bylo doručeno fikcí dne 26. 9. 2014. Správní orgán se též pokoušel rozhodnutí doručit na adresu trvalého pobytu zmocněnce a na elektronickou adresu X, kdy z této adresy zpráva byla potvrzena, avšak bez zaručeného elektronického podpisu.

Dne 25. 7. 2014 zaslal zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailové adresy odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvádí, že jej podává z právní opatrnosti. Zpráva byla doručena se zaručeným elektronickým podpisem.

Zmocněnec žalobce byl správním orgánem prvního stupně vyzván k doplnění odvolání dne 6. 8. 2014 a dne 12. 9. 2014, kdy mu tato byla doručována na doručovací adresu, adresu trvalého pobytu a e-mailové adresy X a X. Přijetí těchto zpráv nebylo ze strany zmocněnce potvrzeno.

Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto, neboť žalovaný neshledal pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci doručováno na doručovací adresu, adresu trvalého pobytu, do datové schránky a e-mailovou adresy X, jehož doručení však nebylo zmocněncem potvrzeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítá, že správní orgán prvního stupně nedoručoval písemnosti na žalobcem zvolenou elektronickou adresu. Konkrétně uvedl tyto písemnosti: předvolání k ústnímu jednání, rozhodnutí a výzvu k doplnění odvolání.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu,

kteřou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, v podaném odporu ze dne 27. 3. 2014 zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu X. Správní orgán prvního stupně však tomuto požadavku nedostal a na tuto adresu doručoval až v případě zaslání výzvy k doplnění odvolání, tj. dne 6. 8. 2014. Předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zde však doručováno nebylo. Zároveň se ve správním spise nenachází žádné oznámení zaslané zmocněnci žalobce, že by tuto e-mailovou adresu neakceptoval.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního, přičemž soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.

Bližší je k tomuto uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se podává, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi

na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího (...). **V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.** Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36).

Lze tedy konstatovat, že aby bylo možné ve správním řízení upustit od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit si závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody. Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

Pokud se týče první shora uvedené podmínky, má krajský soud za to, že aby mohl správní orgán usoudit, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení (kupříkladu proto, že adresát neposkytuje náležitou součinnost a přijetí zprávy nepotvrzuje či se zpráva správnímu orgánu vrací jako nedoručitelná), bude zásadně nezbytné učinit v rámci řízení alespoň jeden pokus o doručení na sdělenou adresu. Je-li takový pokus marný, není pak již správní orgán zpravidla povinen na tuto adresu dále doručovat, a to zejména za situace, kdy i další okolnosti nasvědčují tomu, že požadavek doručovat na elektronickou adresu je ryze účelový ve snaze řízení prodlužovat, či jej zatížit procesními vadami. Obdobný závěr lze ostatně vyčíst i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2015 - 39, podle něhož ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta.

V daném případě se správní orgán prvního stupně měl na adresu X pokusit doručovat již ode dne 27. 3. 2014. Předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí však zasílal na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu (bez potvrzení adresáta se zaručeným elektronickým podpisem), na adresu trvalého pobytu zmocněnce a na doručovací adresu zmocněnce (.....). V tomto postupu by soud neshledal pochybení, pokud by se nejdříve správní orgán prvního stupně pokusil doručovat na e-mailovou adresu X a poté přešel k doručování na adresu trvalého pobytu či jinou doručovací adresu.

Co se týče napadeného rozhodnutí, žalovaný postupoval odlišně, neboť jej zasílal přímo na elektronickou adresu X. Zmocněnec žalobce přijetí napadeného rozhodnutí nepotvrdil zprávou se zaručeným elektronickým podpisem a proto žalovaný přešel k jiným variantám doručování.

Ohledně druhé výše uvedené podmínky platí, že pokud se správní orgán rozhodne nedoručovat na žalobcem, popř. zmocněncem zvolenou adresu, je správní orgán povinen jej o této skutečnosti informovat. Jak však vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně tak neučinil.

Požadavku řádného doručování správní orgán prvního stupně svým postupem nedostál a soud ohledně doručování písemností shledal pochybení. Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgán prvního stupně byl povinen primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu X. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, pokud měl správní orgán prvního stupně za to, že na zmocněncem uvedenou elektronickou adresu není možné písemnosti doručovat, neboť tato nepřispěje k urychlení řízení, měl zmocněnce o této skutečnosti informovat a dále písemnosti doručovat na adresu doručovací. Soud bere v potaz skutečnost, že v první polovině roku 2014 správní orgány skutečně neměly povědomost o existenci a funkčnosti e-mailových adres obsahujících ve svém znění znaménka diakritiky. Tento fakt ovšem nezbavuje správní orgány povinnosti účastníkovi sdělit, že předmětná e-mailová adresa nebude ve správním řízení akceptována, neboť není s to řízení urychlit.

Odkazy na výše uvedenou judikaturu též podporuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 42, jenž zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014 - 72, na nějž žalovaný odkazoval ve svém vyjádření a opřel o ni veškerou argumentaci. V rozsudku Nejvyššího správního soudu se uvádí: *„Dle krajského soudu je zcela na uvážení správního orgánu, zda bude účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu doručovat či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen na tuto adresu doručovat a bez dalšího může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že smyslem doručování na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu zpravidla bude urychlení řízení (toto vyjadřuje podmínka „zejména může-li to přispět k urychlení řízení“). Nemusí se však jednat o jediný účel takového doručování. Slovo zejména vyjadřuje, že se jedná o demonstrativní výčet. Mohou tedy nastat situace, kdy bude správní orgán povinen doručovat účastníkovi na jeho adresu pro doručování či elektronickou adresu, ačkoli to k urychlení řízení nepřispěje. Lze si představit např. situaci, kdy bude účastník prokazatelně na dlouhodobé pracovní cestě v zahraničí a bude požadovat doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na svou přechodnou adresu v zahraničí. Za takovéto situace nebudou bez dalšího dány důvody pro to, aby správní orgán žádosti účastníka nevyhověl, a to i přes to, že takovéto doručování nepovede k urychlení řízení (doručování na adresu v zahraničí může v řadě případů trvat déle, než kdyby bylo účastníkovi doručováno fiktivně na adresu trvalého pobytu v České republice).

Pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní

orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.“

Soud se tedy ztotožnil s žalobcem, že písemnosti nebyly ze strany správního orgánu prvního stupně doručovány zákonným způsobem, a to proto, že doručování na doručovací adresu tento správní orgán nerespektoval, ani se na doručovací adresu nepokusil doručit. Žalobci tedy nebylo předvolání k ústnímu jednání a prvostupňové rozhodnutí řádně doručeno. Na tom nic nemění ani to, že krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že uvedený průběh řízení je výsledkem procesní strategie zmocněnce žalobce, jejímž cílem je protahování a ztěžování průběhu řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení bylo porušeno právo žalobce, popř. zmocněnce zvolit si doručovací adresu. Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmé, že zjištěná vada v rámci správního řízení mohla způsobit neobjektivně zjištěný skutkový stav věci. Žalobci nebylo řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání, tedy neměl možnost se k věci vyjádřit. Stejně tak nebylo řádně doručeno prvostupňové rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku, jak uvedeno shora, vyslovil (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ve světle výše uvedených skutečností je na správních orgánech, aby v dalším řízení řádně projednaly přestupek žalobce.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se soudním sporem. Jedná se o náklady zaplaceného soudního poplatku při podání žaloby ve výši 3.000 Kč a dále pak náklady právního zastoupení advokátem Mgr. Topolem, a to za úkony příprava a převzetí věci a sepsání žaloby, tedy jedná se o dva úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 2 x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 2 x 300 Kč, tj. celkem 6.800 Kč, vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, o čemž předložil doklad, kdy daň z přidané hodnoty představuje částku 1.428 Kč, celkem 8.228 Kč. Dále zmocněnec požadoval 3.064 Kč za náhradu cestovních nákladů spojených s cestou z místa trvalého bydliště do sídla Krajského soudu v Brně. Soud tuto částku obecnému zmocněnci přiznal, neboť celkový počet ujetých kilometrů byl 430 km, průměrná spotřeba vozidla je dle technického průkazu 11,2 l na 100 km, předmětné vozidlo užívá palivo benzín 95 okt. s cenou 29,70 Kč za 1 l a amortizace na 1 km činí 3,8 Kč. Jedná se tedy celkem o částku 14.292 Kč, kterou má žalobci uhradit žalovaný, který ve věci nebyl úspěšný.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková